

maal efter Udvalgets Mening tilstrækkelig besvarede i de Dplysninger, som fremkom i Udvalgets ifjor afgivne Betænkning. Der foreligger der et fuldstændigt statistisk Materiale angaaende Udviklingen af Skatteforholdene i de forskjellige Kjøbstæder siden 1863. Der foreligger Erklæringer fra samtlige Byraad i Landet. Der er, siden den Sag blev reist her i Rigsdagen, hengaaet et Lidsrum af 2 Aar; der har ifjor været afholdt Delegeretmøde fra samtlige Kjøbstadkommuner, og de Udtalelser, som der ere fremkomne, mente Udvalget ogsaa at maatte tillægge nogen Betydning ved Bedømmelsen af den her foreliggende Sag. Det iaar nedsatte Udvalg er derfor enigt med det ifjor her i Sagen nedsatte Udvalg i, at der nu foreligger fuldstændigt Materiale, til at Rigsdagen kan bedømme den foreliggende Situation og tage sine Beslutninger saavel til den ene som til den anden Side, og det har da været Udvalget en Behagelighed, at der i den Henseende ved Bedømmelsen er opnaaet Enighed i Udvalget. Udvalget er nemlig med Hensyn til de 12 Kjøbstadkommuner, som endnu ikke have faaet deres Vedtægter, enigt om at erkjende, at Skatterne i samtlige Kjøbstadkommuner; men særlig i disse 12, siden 1863 ere stegne saa overordentlig stærkt, at det, hvis man nu tvinger disse Kommuner ved at affatte deres Vedtægter til at gaa tilbage til Aarene 1853—62 for at bestemme de faste Eiendomsstatter, ikke efter Udvalgets Mening vil kunne undgaaes, at der derved vil fremkomme en altsor pludselig og betydelig Stigning af de personlige Statter i de paagjældende Kommuner. Udvalget er derfor enigt om, at man ikke bør tvinge disse Kommuner til ved Affattelse af deres Vedtægter, som ventelig i Løbet af et Par Aar ville foreligge fra samtlige disse Kommuner, til at gaa tilbage til et Aaar, der ligger saa overmaade langt tilbage fra det nuværende Tidspunkt; Udvalget finder meget mere, at man overensstemmende med det foreliggende Lovforslag bør tillade disse Kommuner med Indenrigsministeriets Billigelse at vælge et Lidsrum, der ligger nærmere Nutiden, nemlig Aaraet 1869—78, til hvilket Aaar netop de statistiske Data, som foreligger i Udvalgets ifjor afgivne Betænkning, særlig referere sig. — Det er jo en Selvfølge, at, naar man saaledes tillader disse Kommuner at vælge et andet Aaar som Grundlag for den fremtidige Beskatning af faste Eiendomme, saa forandrer man isvrigt ikke derved Bestemmelserne i Loven af 11te Februar 1863, og det Spørgsmaal vil altsaa ligeledes komme til Afgjørelse ved de senere Vedtægter, som har været fremme ved de alt stadfæstede, nemlig det Spørgsmaal, hvorvidt der maatte være Anledning til i de Kommuner, hvor de faste Eiendomsstatter i dette Øieblik udgjøre over $\frac{1}{4}$ af samtlige de i det nævnte Aaar udstrevne Statter, da at gaa ned til denne $\frac{1}{4}$, ligesom ogsaa den Regel, der udtales i § 11 i Loven af 1863, at de faste Eiendoms-

statter i ingen Kommune bør være under $\frac{1}{6}$ af samtlige Kommunestatter, ogsaa vil forblive gjældende, naar dette Forslag maatte faae Lovkraft. Udvalget har havt saameget mindre Betænelighed ved at anbefale det høie Thing at give de nævnte Kommuner den her omhandlede Tilladelse, som den paa det ifjor afholdte Delegeretmøde fra omtrent samtlige Kjøbstæder var saa godt som fuldstændig Enstemmighed tilstede om, at en saadan Tilladelse burde gives Kommunerne. Større Betænelighed har Udvalget havt ved at følge Lovforslaget i Henseende til de Kommuner, der allerede have faaet deres Vedtægt stadfæstet. Man er gaaet ud fra den vistnok fuldkommen rigtige Regel, at man, saalidt som muligt, skal røre eller forandre Noget ved bestaaende Beskatningsforhold, og selv om der i enkelte Retninger i de bestaaende Forhold maatte være kommet noget mindre Rigtigt tilstede, saa ere Folk i det Hele taget mere tilbøielige til at finde sig i det Bestaaende, end man er til at finde sig i Forandringer i det Tilvante. Der kunde af den Grund være Anledning til at sige til disse Kommuner, der alt have faaet deres Vedtægter, at, hvad 3 engang have bestemt, det faar at blive saaledes for Fremtiden, og der kunde, som Følge deraf, mulig være mindre Anledning til her at give disse Kommuner i alt Fald en extraordinær Afgang til at rette et Misforhold, som maatte være kommet tilstede mellem Beskatningen af de faste Eiendomme og den personlige Kommunestat. Udvalgets Betæneligheder i den Retning fik ogsaa nogen Næring ved den Betragtning, som Udvalget gaar ud fra, at det ved den Revision, som er paabudt i Loven af 1863 § 15, og som skal finde Sted 5 Aar efter, at Vedtægten er stadfæstet og traadt i Kraft, og senere hvert 20de Aar, maatte staa disse Kommuner frit for at rette et Misforhold, som i Tidens Løb ret naturligt, paa Grund af Stat-ternes Stigning i det Hele taget, kunde være kommen tilstede i Kommunerne. Udvalget gaar nemlig ud fra, at dette er Hensigten med § 15 i Loven af 11te Februar 1863. Udvalget er imidlertid ikke ubekendt med, at Indenrigsministeriet i en længere Aarrække har fortolket denne Bestemmelse i § 15 paa en anden Maade, idet Ministeriet, holdende sig til Ordene i selve § 15, har fortolket den derhen, at der ved Revisionen ikke kunde forandres Noget med Hensyn til Grundstatten og med Hensyn til den Procent, der ved den oprindelige Vedtægt var lagt paa hver 100 Kroners eller Dalers Usuranceværdi af Bygningerne. Jeg vil ikke bestride det høie Ministeriums gennem en Aarrække fulgte Fortolknings Rigtighed, men jeg tror dog — og Udvalget har i den Henseende været enigt — at det neppe stemmer med Hensigten med § 15 i Loven af 1863. Det maa i den Henseende være mig tilladt at henlede Opmærksomheden paa, hvad der foregik, da Loven af 1863 var til Forhandling